

12

Er was nog nooit eerder iemand van school met me mee naar huis gegaan. Lasse en ik liepen de hele weg van de bushalte bij de kerk naar ons huis. Het was een flink eind en ik had er stevig de pas in en hoopte maar dat hij mijn tempo kon bijbenen, anders zouden we veel minder tijd hebben om te spelen.

‘Je loopt te snel,’ zei hij, ‘ik krijg pijn in mijn benen.’ Maar ik liep in hetzelfde tempo verder, want het lukte.

Een tijdje later stonden we op het erf en ik had minstens even pijnlijke benen als hij, maar dat liet ik niet merken.

‘Bah, wat stinkt het hier,’ zei Lasse en hij trok zijn neus op.

‘Dat is gewoon het platteland,’ zei ik.

‘Nee, het stinkt naar stront.’

‘Welnee, dat is niet zo,’ zei ik.

‘Echt wel! Het stinkt naar stront!’

‘Bek houden, Lasse. Kom op.’

We gingen naar binnen en gooiden onze tassen in de gang. De honden liepen op hem af met hun tongen hangend op de vloer. Ik riep naar hen, ik wilde niet dat ze hem bang zouden maken, maar Lasse begon de ene gewoon te aaien.

‘Wat een lieve hond,’ zei hij. ‘Hoe heet die?’

‘Die heet niets.’

‘Dat is wel een gekke naam.’

‘Jij bent zeker de leukste thuis?’

‘Waarom heeft die hond geen naam?’

‘Zo gaat dat gewoon op het platteland, Lasse.’

‘O. Zijn je ouders niet thuis?’

‘Mijn moeder wel. Maar ze wil graag met rust worden gelaten,’ zei ik.

‘Waarom?’

‘Gewoon. Iedereen wil dat af en toe.’

‘Oké. Wat gaan we eigenlijk doen?’ vroeg Lasse, maar ik had geen idee. Ik had er helemaal niet op gerekend dat hij ja zou zeggen toen ik hem vroeg of hij bij me wilde komen spelen. ‘Heb je een PlayStation?’ vroeg hij.

‘Nee, ik weet iets veel leukers,’ zei ik en ik probeerde koortsachtig iets te bedenken wat zich kon meten met het spelen van Tekken of FIFA. Dat was het enige waarover de jongens in de klas het hadden. ‘We kunnen op de strobalen klimmen,’ opperde ik. Mijn vader had al vaak gezegd dat het levensgevaarlijk was, daarom klonk dat als het beste alternatief.

‘Mij best,’ zei Lasse. Hij leek niet onder de indruk en ritste zijn jas dicht tot onder zijn neus. We liepen door de stal naar de schuur. Daar stonden sinds vorig jaar zomer een heleboel strobalen. Het was een flinke stapel die bijna tot het plafond reikte. Mijn vader had al een stuk of wat aan Cola-Kim verkocht, we hadden ze toch niet allemaal zelf nodig. De honden liepen achter ons aan, al probeerde ik ze weg te jagen. Ik wilde alleen met Lasse zijn. De strobalen stonden overal en puilden uit de schuur. We klommen op een oude tractor en konden zo bij de stapel strobalen. Ik gaf Lasse een kontje en hij greep een baal bij de rand vast en klauterde erop. Er liep een kip bovenop.

‘Kippen kunnen helemaal niet vliegen,’ zei Lasse en hij schopte naar het beest.

‘Nee, maar soms zijn ze zo dom en doen ze het toch,’ zei ik.

Hij lachte, maar zijn lach had iets gemeens. Hij liep naar me toe en gaf me een duw, terwijl hij weer zo gemeen lachte, en ik lachte mee.

Ik kwam overeind, liep op hem af en duwde terug. We bleven elkaar duwen. Ik viel met mijn achterhoofd tegen de tractor aan. ‘Au, verdomme, idioot. Dat doet pijn.’

‘Hou toch je bek.’

‘Hou zelf je bek, mongool.’

‘Jij bent raar, Tue.’

‘Waarom zeg je zoiets?’

‘Omdat het zo is.’

‘Je bent zelf raar. En weet je wat? Je bent ook eng,’ zei ik en ik begon te lachen. Als we het niet zo druk hadden gehad met elkaar uitschelden hadden we het zachte geluid wel gehoord van de vele tonnen stro die onder ons begonnen te schuiven.

‘Jij bent het engst,’ zei Lasse en hij gaf me nog een duw.

‘Je moeder is het engst,’ zei ik en ik duwde zo hard terug dat er een schok door mijn schouders ging.

Lasse viel achterover. Hij gleed op zijn kont achter de schuivende strobalen aan.

Ik zag hem nergens, maar ik hoorde dat hij begon te huilen. ‘Huilebalk,’ riep ik, ‘je bent toch geen baby!’ Ik liep naar de rand en keek naar beneden.

Lasses been zat klem. Het bloed sijpelde door zijn spijkerbroek. Hij gilte zo hard dat ik niet kon nadenken en ik begon naar beneden te klauteren terwijl zijn gesnik veranderde in pijnlijk gehijg.

‘Alles oké, Lasse?’

‘Ik stik!’ riep hij.

‘Ik ga mijn moeder halen,’ zei ik.

‘Ik stik,’ zei hij nog een keer, ‘je mag niet weggaan.’

Ik voelde mijn hart hameren onder mijn huid en het vet. Ik was doodsbang. Ik trilde en blubberde, mijn jas voelde veel te strak aan.

‘Ik ben zo terug!’ riep ik en ik rende weg.

Mijn moeder zat als versteend achter de computer. Ze klikte met de muis rond in een internetcasino en wilde net een nieuw spelletje poker starten.

‘Lasse bloedt. De strobalen zijn gevallen. Hij stikt.’

Ze keek op van het scherm, stond op en rende naar de schuur. Ik rende achter haar aan, maar ze stopte en schreeuwde recht in mijn gezicht. ‘Waar ben je verdomme mee bezig?’

‘Wat bedoel je, mam?’

‘Sta daar niet zo dom te kijken. Ga naar binnen en bel 112,’ zei ze en ze rende verder over het erf naar de schuur. Ik ging naar het kantoortje en belde het alarmnummer, maar ik was zo buiten adem dat het lastig was om alles uit te leggen aan de meneer aan de telefoon. Hij beloofde dat de ambulance snel zou komen.

‘Denkt u dat hij doodgaat?’ vroeg ik.

‘Daar kan ik niets over zeggen aangezien ik hem niet heb gezien,’ zei de meneer en daar had hij natuurlijk gelijk in.

De ambulance arriveerde een kwartier later. Ik had nog nooit eerder een ambulance of politieauto in deze buurt gezien. Ze kregen hem los door zijn broek met een schaar kapot te knippen. Even later reed er nog een auto het erf op. Een mevrouw stapte uit. Ze bonsde op de deur en beende naar mijn moeder, die bij de schuur stond.

‘Waar is hij?’ riep ze. Het was Lasses moeder. Ik wilde heel graag vluchten, maar dat zou laf zijn. Lasses moeder begon te

huilen. Mijn moeder zei dat ze nieuwe kleren voor Lasse zou betalen, maar volgens mij hoorde Lasses moeder niet wat ze zei. Lasse gilte en hapte naar adem toen de ambulancemensen hem achter in de auto tilden. Lasses moeder mocht meerijden en ze sjeesden even later met gillende sirenes weg. Ik bleef op het erf staan en keek naar de grond.

‘Wat heb ik gedaan?’ zei mijn moeder hoofdschuddend.

‘Hij wordt wel weer beter,’ zei ik.

‘Dat mag ik hopen. Ik heb geen zin om binnenkort weer naar een begrafenis te moeten.’

‘Nee, dat snap ik. Sorry, mam.’ Maar ze stond daar maar met haar hoofd te schudden en te snuiven. De honden stoven rond. Ze begonnen het bloed van de strobalen op te likken.

Lasse kwam wekenlang niet op school. Zijn moeder was woest op ons. Mijn moeder zei op een dag dat Lasses moeder boos naar haar had gekeken in de supermarkt. Inga had in de klas verteld dat Lasse uit het ziekenhuis was en dat hij weer naar school zou komen als hij er klaar voor was. Hij moest eerst nog een tijdje in een rolstoel zitten. Op een dag vroeg mijn moeder of ik mee wilde om mijn excuses aan hem en zijn moeder aan te bieden.

‘Het was een ongeluk,’ zei ik.

‘Soms moet je dan toch excuses maken,’ zei mijn moeder.

‘Nou, oké dan.’

‘Gaan we samen?’

‘Mij best,’ zei ik, al had ik er weinig zin in.

‘Zullen we hem een cadeau geven?’ vroeg mijn moeder. Ze had een idee.

Die middag gingen we naar Lasse. Ze woonden achter de dam. Alles voor hun huis zag er keurig uit. Een tuin vol bloemen, grijs grind, het zag er goed uit. In de tuin stond zelfs een

fontein. Ik stond er met mijn moeder. Ze had een doos in haar handen. In de deksel had ze gaten gemaakt, zodat het kon ademen. Er klonk zacht gejank vanuit de doos.

‘Kom,’ zei mijn moeder en ze liep naar de voordeur. Ze klopte aan nadat ze even had gearzeld.

Lasses moeder deed al snel open. Ik bedacht iets wat mijn moeder ooit had gezegd: denk eraan dat je lacht, dat is de kortste weg tussen twee mensen. Dus dat probeerde ik, al was ik bang dat Lasse niet met me wilde praten.

‘Hallo,’ zei mijn moeder.

‘Dag,’ zei Lasses moeder en we stapten de gang in. ‘Sorry dat ik het zo direct vraag, maar wat willen jullie?’

‘We willen zeggen dat we het heel erg vinden wat er is gebeurd, toch Tue?’

Ik knikte.

‘We hebben een cadeau voor Lasse.’

‘Hij slaapt,’ zei zijn moeder.

Toen maakte mijn moeder de doos open, schoof de deksel opzij.

‘Wat is dat?’ vroeg Lasses moeder.

‘Het is een puppy.’

‘Hij had dood kunnen zijn. Besef je dat?’ zei zijn moeder.

‘Het was een ongeluk.’

‘Jouw zoon neemt iemand mee naar huis en dan laat je ze daar spelen. Dat is toch niet te geloven? Let je überhaupt wel op?’

‘Het ging echt niet expres.’

‘Er valt niets meer te zeggen,’ zei ze. ‘Ik vind dat jullie moeten gaan.’

Mijn moeder deed een stap achteruit, en toen stonden we weer buiten. Lasses moeder deed de deur meteen dicht en op slot.

‘Ze is gewoon erg verdrietig om alles,’ zei mijn moeder toen we naar de bestelwagen liepen.

‘Ik ook,’ zei ik.

Lasse kwam een paar dagen later weer naar school. Hij wilde niets meer met me te maken hebben. Een aantal anderen uit de klas ook niet. Het stopte gewoon.

‘Mijn vader zegt dat jouw ouders onverantwoordelijk zijn,’ zei Mie op een dag tegen me.

Ik werd heel boos. Er was iets vanbinnen wat zich niet liet tegenhouden. Ik riep dat ze haar bek moest houden en ze begon te huilen en haalde Inga erbij. Kinderen die altijd naar hun ouders luisteren zijn de ergste die er bestaan, dacht ik toen ik naar Margits kantoor liep voor een preek.

‘Daar ben je weer,’ zei Margit toen Inga was vertrokken en ik naar haar bureau zat te staren. De nietmachine en de vele kleine gele post-its met merkwaardige woorden en boodschappen. ‘Waarom had Mie zo’n scheldpartij verdiend?’

‘Ik werd gewoon boos op haar.’

‘Dat houdt bij de rechtbank geen stand, je zult moeten leren om netjes te praten,’ zei Margit.

‘Dat doe ik ook.’

Ze keek me boos aan.

‘Margit?’

‘Wat nou weer?’ mompelde ze.

‘Zit Lasse voor altijd in die rolstoel?’ vroeg ik.

‘Het scheelde niet veel,’ antwoordde ze. ‘Hij is heel dapper geweest.’

De rest van de maand wilde iedereen Lasse rondrijden in zijn rolstoel, maar ik deed niet mee en besloot dat ik vanaf nu of mijn bek zou houden of uit de buurt zou blijven.